

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 799/2017
04.04.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божицара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Ђорђе Јевтовић, адвокат из ..., против тужене ББ чији је пуномоћник Ана Лазаревић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1264/16 од 13.10.2016. године, у седници одржаној 04.04.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1264/16 од 13.10.2016. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2553/15 од 25.01.2016. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиле и поништено решење тужене број 1241 од 27.04.2015. године којим је тужили отказан уговор о раду на одређено време, као незаконито. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужилу врати на рад. Ставом трећим изреке одбачена је као недозвољена тужба тужиле са захтевом да суд обавезе тужену да тужилу распореди на радно место ... Ставом четвртим изреке обавезана је тужена да тужили на име трошкова парничног поступка исплати 34.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1264/16 од 13.10.2016. године, ставом првим изреке потврђена је првостепена пресуда у ставу првом и четвртом изреке и у том делу одбијена као неоснована жалба тужене. Ставом другим изреке преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужиле да се обавезе тужена да тужилу врати на рад. Ставом трећим изреке одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је одлучујући о ревизији тужене, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 и 55/14), нашао да ревизија тужене није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП, јер је другостепени суд правилно применио све одредбе овог закона и за своју одлуку дао правилне, јасне и непротивуречне разлоге о свим битним чињеницама, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка, због којих се применом члана 407. став 1. ЗПП, ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је са туженом закључила уговор о раду на одређено време бр. 122 од 25.02.2015. године, којим је у члану 1. предвиђено да ступа на рад почев од 02.03.2015. године, а у члану 2. да је засновала радни однос на одређено време ради замене привремено одсутне запослене, односно да ће јој радни однос трајати најкасније до повратка на рад ВВ, која је одсутна са рада ради породичног одсуства и неге детета. Решењем тужене бр. 1241 од 27.04.2015. године, чији поништај тужила тражи у овој парници, тужилу је отказан наведени уговор о раду на одређено време са даном 30.04.2015. године, због престанка потребе за радним ангажовањем тужиле на пословима за које је закључила уговор о раду. Запослена ВВ, чија је замена тужила била, окончала је породично одсуство у децембру месецу 2015. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је радни однос тужиле могао престати само из разлога повратка на рад ВВ, јер је тужила засновала радни однос код тужене на одређено време ради замене привремено одсутне запослене до њеног повратка на рад, а тужилу је уговор о раду отказан након два месеца због престанка потребе за њеним радним ангажовањем, тј. због потреба процеса и организације рада, а да при том у решењу није наведено које су то потребе процеса и организације рада условиле престанак потребе за радом тужиле.

По оцени Врховног касационог суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили тужбени захтев тужиле и поништили решење тужене бр. 1241 од 27.04.2015. године којим је тужилу отказан уговор о раду на одређено време.

Одредбом члана 37. став 1. Закона о раду („Сл. гласник РС“ бр. 24/2005 ... 75/2014) прописано је да уговор о раду може да се закључи на одређено време за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба, а ставом 2. да радни однос на одређено време не може бити дужи од 24 месеца, док је ставом 4. прописано да изузетно од става 2. овог члана, уговор о раду на одређено време може да се закључи, ако је то потребно због замене привремено одсутног запосленог, до његовог повратка.

У конкретном случају нису испуњени услови прописани законом за давање отказа, по основу који је наведен у решењу о отказу, јер је тужила засновала радни однос на одређено време до повратка одсутног запосленог. Овако заснован радни однос није лимитиран трајањем 24 месеца, па може трајати краће или дуже, зависи од временског периода одсутности запосленог. Када се одсутни запослени врати на рад, уговор о раду који је заснован на одређено време престаје по самом закону у смислу члана 175. тачка 1. Закона о раду којим је прописано да запосленом радни однос престаје истеком рока на који је заснован. Стога, услови за отказ уговора о раду заснованог на одређено време ради замене одсутног запосленог наступају тек повратком одсутног запосленог на рад, а тужили је уговор о раду отказан након два месеца због престанка потребе за њеним радним ангажовањем, при чему није наведено да је престала потреба за вршењем послова које је тужила радила.

Неосновани су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права у смислу да су нижестепени судови применили „стари“ Закон о раду. Наиме, тачно је да су се нижестепени судови при доношењу одлуке позвали на одредбу члана 37. став 3. Закона о раду („Сл. гласник РС“ бр. 24/2005) којом је прописано да се радни однос на одређено време, ради замене привремено одсутног запосленог, може засновати до повратка привремено одсутног запосленог, а да је у конкретном случају требало применити члан 37. став 4. тачка 1. новелираног Закона о раду („Сл. гласник РС“ бр. 75/2014) којим је прописано да изузетно од става 2. овог члана, уговор о раду на одређено време може да се закључи ако је то потребно због замене привремено одсутног запосленог, до његовог повратка, али, с обзиром да из наведеног произилази да се новелираном одредбом прописује исто што и ранијом, ови наводи ревизије нису од утицаја на законитост и правилност нижестепених одлука.

Такође, супротно наводима ревизије, другостепени суд је члан 1. став 2. уговора о раду „да ће радни однос трајати најкасније до повратка на рад привремено одсутне запослене“ ценио као намеру тужене да тужила буде у радном односу до повратка одсутне запослене, не позивајући се на члан 99. Закона о облигационим односима, како то погрешно тврди тужена.

У осталим наводима ревизије, понављају се жалбени разлози о којима се другостепени суд изјаснио, дајући разлоге које прихвата и Врховни касациони суд.

На основу изнетог члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић